

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Θ'. Ἀγίων Πάντων 7 Ἰουνίου 1954 (Π. Ο. Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ. — 183 — Τμῆ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθήναι.
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐξάμηνος δραχ. 15. — Ἐτήσια δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2. — Ἐτήσια δολ. 4

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΑΣ

Ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην μας τὴν Ἱδρυσιν καὶ τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πορείαν τῆς Ἐκκλησίας. Πραγματικῶς ὁ καταπληκτικώτερος θρ᾿αμβος τῆς Ἱστορίας καὶ ἡ καταπλησσοῦσα Νίκη εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἐκκλησίας. Χωρὶς κοινωνικὰ ἀξιώματα καὶ κοσμικοὺς τίτλους ἐπιβάλλεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καὶ ἐκμηδενίζει ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν μορφῶν τὰς ἀντιδράσεις. Ἀνατρέπεται θρόνους Νερῶνων καὶ Διοκλητιανῶν, ἀποκρούει τοὺς κινδύνους τῶν αἱρέσεων καὶ στήνει τὸν τρόπον τοῦ Σταυροῦ παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου. Τὰ πιστὰ τῆς παιδείας, οἱ ἀφοσιωμένοι στρατιῶται στρατολογοῦνται συνήθως ὅπου τὰ πλέον ἀφανῆ καὶ ἀσημὰ ἐπίπεδα τῆς κοινωνίας. Ψαράδες, ποιμένες καὶ ὅ,τι πτωχὸν καὶ ἐξουθενημένον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κόσμος ἀποτελοῦν τὸ νικηφόρον πλήρωμα τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας. Καὶ ὅμως μὲ τὴν ἀνίσχυρον δύναμιν τῶν ἀφαντάστως αὐτῶν ἀδυνάτων καὶ τὴν ἀπίθανον σοφίαν τῶν στοιχειωδῶς αὐτῶν ἀγραμμάτων ἡ Ἐκκλησία ἐνίκησε νίκην λαμπράν «Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν» Πόθεν ἤγνησε τὴν συντριπτικὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ Ἐκκλησία; Ἀπὸ ποῶν ὀπλοστάσιον ἀνέσυρε τὰ ἐνδοξα καὶ ἀκαταγώνιστα αὐτῆς ὅπλα;

Μόνη ἡ Δύναμις τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ ὄπλον τῆς Χάριτος τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς, ἐξησφάλισαν ὅλας τὰς νίκας καὶ ὅλους τοὺς θριάμβους.

Ἡ Δύναμις τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ ὄπλον τῆς Χάριτος τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς, εἶναι πηγὴ ζωῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὰ μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρωπίνους χαρακτήρας καὶ μεταμορφώνουν τὰ κτήνη εἰς ἀνθρώπους.

Εἰς αὐτὰ στηρίζεται τὸ μεγαλεῖον τῆς καὶ τὴν Δόξαν τῆς ἡ ἐκκλησία.

Ἀλλοίμονον, ἐὰν ἐστήριζε ἡ ἐκκλησία τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὰς γνώσεις τῶν «θεολόγων» τῆς

ἢ τὴν μόρφωσιν τῶν κληρικῶν τῆς! Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε ναυαγήσει! Ψυχὰι ἀπλοῖκαί, γεμάτες ἀπὸ φλογερὸ ζήλο καὶ αὐταπάρῃσι λαμβάνουν τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὑπερασπιστοῦ καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Ὅπως ὁ Ἱδρυτὴς Αὐτῆς ἦτο ὁ Θεάνθρωπος ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὸ στάδιον ἐνεργείας καὶ ἀρμονικῆς συνεργασίας δύο παρσόντων, τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου. Αὐτὸ ἀποτελεῖ διὰ τὸν ἀνθρώπον πηγὴν ὑψίστης τιμῆς. «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί», ἀναφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ τεραστία εὐθύνη διὰ τὸν ἀνθρώπον ἡ συνεργασία αὐτή. Ὅχι δὲ μόνον ἡ ἀμέλεια διὰ τὸ ἔργον τῆς Σωτηρίας (βασικὸς καὶ οὐσιώδης σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας) καθιστᾷ ὑπεύθυνον τὸν ἀνθρώπον «πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;» ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐμπεπιστευμένου εἰς τὴν Διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπου, καθιστᾷ αὐτὸν ἔνοχον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Αὐτῆς Ἱδρυτοῦ.

Τὸ πνεῦμα τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς προσπάθειας πρέπει νὰ διέπῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Συμβιβασμοί, νεκρὰ καὶ σκανδαλώδης ζωὴ, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ τάσεις συγχρονισμοῦ πρὸς τὰς ἀμαρτωλὰς συνηθείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποτελοῦν ἐγκλήματα θανάσιμα.

Αὕτη ἀκριβὴς ἡ ἀνάγκη συνέστησε τὴν κίνησιν μας καὶ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνος μας. Τὸ ἰδανικὸν μας εἶναι ἡ ἀκρίβεια ὅχι μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ γράμματος καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἐὰν περιοριζόμεθα μόνον εἰς ὅ,τι συνιστᾷ τὸ παλαιοσημερολογικὸν ζήτημα, τότε θὰ εἴμεθα οἱ ἀποστεωμένοι σχολαστικοί

ΟΤΑΝ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΠΑΙΝ

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ !!

Ἐναντίον τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν δυτικῶν λαῶν εἰσαχθέντος δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς θεοποιήσεως διαφόρων εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων καὶ ἐορτῶν, ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του ὁ γνωστός εἰς τὸ Πανελλήνιον ἱεροκῆρυξ καὶ ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἔργῳ καὶ λόγῳ οὐ παύεται «βλάσφημα ῥήματα λαλῶν καὶ ἐκταράσσων τὴν πόλιν καὶ τοὺς Θεοὺς»! τοῦτέστι Καρναβάλλον Φεστιβάλ, Καλλιστεία, Μασωνισμόν, Πυροσταςίας ἀναστενάργηδων καὶ πᾶσαν κακοήθειαν καὶ ἀπιστίαν τοῦ αἰῶνος τούτου.

ἀσχολούμενοι εἰς «ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἐρίδας νομικάς».

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐπιβάλλεται ὥστε ἡ ζωὴ ὅλων μας, νὰ εἶναι ἄγλα καὶ νὰ ἀναδίδῃ τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς. Ἐάν ἡ ζωὴ μας εἰς ὀρισμένα σημεῖα παρουσιάσῃ ἐπικινδύνους ἐκτροπὰς, τότε θὰ ὁμοιάσωμεν μὲ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλόν, τὸν ἐπιχειροῦντα νὰ διδάξῃ ἀπὸ ἔδρας περὶ τῶν ιδιοτήτων τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων. Πρῶτον καὶ βασικόν καθήκον ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς ζωῆς μας.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ φύσις τοῦ Ἀγῶνος μας, νὰ μὴ ἐλέγχωμεν, νὰ μὴ καυτηριάζωμεν τὰ σκάνδαλα ὧων, λόγῳ τῆς θέσεώς των, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι «κανόνες πίστεως, ἐγκρατείας διδάσκαλοι, εἰκόνες πραότητος». Δὲν διεξάγομεν προσωπικοὺς ἀγῶνας· ἀλλ' ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον διασύρεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀπρόσεκτον καὶ σκανδαλώδη βίον.

Δι' ἡμᾶς, ὅστις σφάλλει, ἀνεξαρτήτως τῆς ιδιότητος ἢ τοῦ ἀξιώματος τὸ ὁποῖον φέρει καὶ τοῦ σφάλματος τὸ ὁποῖον ἔσφαλλε, πρέπει νὰ ἐλεγχθῇ. Εἰς τοῦτο μᾶς ὠθεῖ ὁ πόνος μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Διὰ τοῦ τρόπου δὲ αὐτοῦ ὑποδεικνύομεν τὴν ὁδὸν τῆς τελειότητος καὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς ὅλους, ἀλλὰ καὶ ἀσκήθωμεν ἔργον προφ' ἑαυτῶν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐλέγχοντες «ψευδοπροφήτας» καὶ «ψευδοχρίστους», οὐχὶ κατὰ λόγον ἀγγελικῆς ἀνωτερότητας (μὴ γένοιτο, ὁμολογοῦμεν τὴν ἁμαρτωλότητα μας), ἀλλ' ὡς στοργικὰ τέκνα, μὴ ἀνεχόμενα τὸν διασυρμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔργον μας εἶναι τραχύτατον καὶ δύσκολον. Ἐφ' ὅσον ὅμως εὐρέθημεν ὀπλίται τῆς Στρατευμένης Ἐκκλησίας, δὲν θὰ τὸ ἀρνηθώμεν. Ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν μας τελείωσιν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόδοον τοῦ ἔργου· ὅπερ ἡ Θεῖα Πρόνοια μᾶς ἀνέθεσεν.

Ἄλλ' ἐξήγειρε τὴν μὲν ὀρισμένων ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν («Καθημερινή», «Ἀπογευματινή», καὶ τοῦ «Ἐθνους») ἃς καὶ ἐστηλίτευσε μὴ κρύψας τὸ τάλαντον τοῦ λόγου καὶ ἀπαγορεύσας τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν παρὰ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου «Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος» τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἐφημερίς «Καθημερινή» τελευταίως ἀποστατεῖ. Ἡ τελευταία αὕτη ἠλέγχθη ἐπὶ πλέον παρὰ τοῦ εὐδαρτοῦς τούτου κληρικοῦ, διότι πιστεύει καὶ διαδίδει ὅτι δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ἀλλ' ὁ «Ἐγκέλαδος» καὶ τὰ ἠφαίστειαι! μὴ γνωρίζουσα, ὅτι φάσκουσα εἶναι σοφὴ, ἐμωράνθη ἢ ταλαίπωρος!

Ὁ Καντιώτης ἐκδίδει καὶ περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιανικὴ Σπίθα». Ἄλλ' ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὁ γνωστός ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νικόλαος Λένιν (τὸ πραγματικόν εἶναι Βλαδίμηρος Ἰλιτς Οὐλιάνωφ) ἐξέδωκε τὴν πρώτην κομμουνιστικὴν ἐφημερίδα «Σπίθα». Ἐχομεν λοιπὸν ταυτότητα τίτλων πρῶτον. Δεύτερον. Ὁ Σύλλογος «Μ. Ἀθανάσιος» ἀσκεῖ τοὺς ὁπαδοὺς του εἰς τὴν «ἀντιχριστιανικὴν καὶ καθαρῶς κομμουνιστικὴν τακτικὴν τῆς προσφυγῆς εἰς τὴν βίαν καὶ τὴν τρομοκρατίαν»!! Τε τον... Τέταρον... Ὅγδοον. Δηλαδὴ ἔχομεν καὶ ἐνταῦθα ταυτότητα ἀντιλήψεων πρὸς τοὺς Κομμουνιστάς! Ἡ βία διὰ μὲν τὸν Καντιώτην θεωρεῖται κομμουνιστικὸν μέσον καὶ ἀντιχριστιανικὸν ἀλλὰ διὰ τὴν Νεοσημερολογικὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπη, πραότης, χρηστότης, φόβος Θεοῦ!... Δείγματα τοιαύτης χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ πείρας ἱκανῆς τῆς πραότητος καὶ Θεοφορίας τῶν Νεοσημερολογικῶν Ἐπισκόπου καὶ τῆς Κρατικῆς προστασίας ἔλαβον οἱ Ἑλληνας Παλαιοσημερολόγισαι, οἵτινες ἐγένοντο ἀφορμὴ ἰδρύσεως παρ' ἐκάστη Ἐπισκοπῇ κουρείων καὶ παπαδοκρατικῶν ὁργάνων, διότι καθὼς ἔγραψεν ἡ ἐφημερίς «Μακεδονία» πρὸ ἡμερῶν «ὄργανα τῆς Ἐπισκοπῆς Α' συνέλαβον τὸν Παλαιοσημερολογικὴν ἱερέα... κλπ»,

Ἐφημερίδα «Σπίθα» ἐκδίδων ὁ Καντιώτης καὶ βίαν κατὰ τοῦ Καρναβάλλον χρώμενος εἶναι Κομμουνιστής!!... Παλαιὸν ἐορτολόγιον ἀκολουθοῦντες οἱ Ἕλληνες, τὸ ὁποῖον οἱ Σλαῦοι καὶ οἱ Ρῶσοι ἀκολουθοῦν, εἶναι καὶ οὗτοι κομμουνισταί!! Ἀντιγράφω ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 775)613 9-3-51 ἐγκυκλίου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβεῖς (:) Ἑλληνικὸν λαὸν ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνος καὶ 12 ἐπισκόπων του... «Τὸ δὲ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἰσχύει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰς χώρας τοῦ «Σιδηροῦ Παραπετάσματος», εἰπτεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἐθνους ὡς δόλωμα, διὰ τὴν ἐξυτηρότησιν ἀνδραγαθικῶν σκοπῶν, τὴν ἀναμόχλευσιν δηλαδὴ φυλετικῶν παθῶν καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἐθνικῆς διαίρεσεως. (sic). Ἄλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ Παλαιοσημερολογικικοῦ ζητήματος ἐκμετάλλευσις

δὴν γνωρίζομεν τίνας διαστάσεις εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ εἰς τὸ μέλλον...» Ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα.... βρέχει!

Καὶ ὁλόγον κατωτέρω συνεχίζει ἡ ἐγκύκλιος!... «Πάντες μετ' ἀληθοῦς ἀγάπης, χριστιανικῆς (!) καὶ ἐπεικεῖς ἀλλὰ καὶ μετὰ πλήρους ἐπιγνώσεως τῆς βαρύντητος τῆς σημασίας τοῦ ζητήματος. ὡς πλησιάζομεν τοὺς ἀποπλανηθέντας ἀδελφούς (;) ἡμῶν καὶ ὡς προσπαθῶμεν νὰ πείσωμεν αὐτοὺς περὶ τῆς πλάνης (!) των καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὅποσον διαπράττουσιν ἐναντὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους δημιουργοῦντες τὴν τοιαύτην διάσπασιν...». Γνωστῆς οὐσῆς τῆς «πρακτικῆς» καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης μεθ' ἧς οἱ «διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται» ἐπλησίασαν τοὺς «ἀποπλανηθέντας» ἀδελφούς Παλαιοσημερολογίτας (μαστιγώσεις, κλόμπς, πυροσβεστικαὶ ἀντλῖαι, φυλακίσεις, κουργεῖα, διαπομπεύσεις κληρικῶν, λεηλασίαι Ναῶν καὶ ἀπορριψίς ἐπὶ φορηγῶν αὐτοκινήτων ἱερῶν σκευῶν, ποτηρίων κλπ.) ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις τὸ φοβερὸν ὄλσθημα Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Ἡνωμένη ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς 325—1924 ἐπλανᾶτο. Ἀπὸ τότε καὶ ἐντεῦθεν ἐπανεῦρε τὸν δρόμον τῆς! καὶ ὑκαίτιοι τοῦ σχίσματος τοῦ 1924 οἱ Παλαιοσημερολογίται! Ὁ Χριστὸς ἐκβάλλων τὰ δαιμόνια καὶ διδάσκων ἔμμονὴν ἐν τῇ Ἀγάπῃ Αὐτοῦ, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Γραμματέων «ὅτι δαιμόνιον ἔχει!» καὶ πλάνος ἀπεκλήθη. Ὁ Καντιώτης διώκων τὸν Καρνάβαλλον καὶ τὰ Καλλιστεῖα ὄν τὴν προστασίαν ἐφέτος ἡ ἐφημερίς «Ἀπογευματινὴ» ἀνέλαβε καὶ οἱ Παλαιοσημερολογίται ἐμμένοντες εἰς τὰ πατροπαράδοτα τῆς Πιστεως, εἶναι... Κομμουνισταί! Δεῦτε λοιπὸν καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτῶν (καὶ τὸ στόμα) καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτούς!

Δημήτριος ὁ ἀργυροκόπος ἰδὼν, ὅτι ἐκ τῆς διδαχῆς Παύλου, οἱ πελάται ἐμειώθησαν καὶ ἔπαυσαν ἀγοράζοντες τὰ κατασκευαζόμενα παρ' αὐτοῦ ὁμοιώματα ἐξ ἀργύρου τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, συνήγειρε τοὺς Ἑφεσίους κατὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀξίων τὴν θανάτωσιν αὐτοῦ. Καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀπογευματινῆς» κ. Κωνσταντόπουλος φεβούμενος κατάργησιν τῶν «Καλλιστείων» του παρὰ τοῦ Καντιώτου καὶ τοῦ Σολλόγου «Μέγα; Ἀθανάσιος» ἐφρύαξε, διαβάλλει τὸν ἄνθρωπον ὡς... κομμουνιστὴν. Ἰδωμεν τί στοιχεῖα συνεκέντρωσεν ἡ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν καὶ τίνα κατηγορίαν θὰ φέρῃ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ Χριστιανικὸς, οὐδεμίαν αἰτίαν εὕρισκε ἐν αὐτῷ...

Εὐθύμιος Γ. Τριανταφύλλου
Ἀξιωματικὸς Χωρῆς ἐ.ά.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν
Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολωμοῦ 25—Ἀθήναι

Διευθυντὴς: Ἀγγελος Ἀντανόπουλος
Σολωμοῦ 25—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης
Θαμισσακλέους 83—Ἀθήναι

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Καβάλλας ὅτι ἡ σύστασις τῆς προβλέπεται ὑπὸ τῆς 45)3.1.1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ δὲ θὰ ἐξετασθῇ, ἂν τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἔλαβεν ὁ ὕψιν τῆς ἡ Ἐπιτροπῆς αὕτη, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν, εἰς ἣν κατέληξεν, ἀπόφασίν τῆς, εἶναι σύμφωνα μετὰ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκ τοῦ ὕψιν Πρακτικοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς προκύπτει, ὅτι «ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως εισηγείται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων—Νεαπόλεως καὶ Θάσου, ὅτι Μοναχαὶ τινες, παλαιοσημερολογίται, ἐγκατεστάθησαν αὐθαρέτως εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἐν Καζαβητῷ Θάσου, τὸ ὅποσον ἀνήκει εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους. Ἐν συνεχείᾳ, γνωρίζει, ὅτι αἱ ὡς εἰρηται Μοναχαὶ δὲν ἔτυχον τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου χειροτονίας. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης εισηγείται, ὅπως ἐξωσθῶσι βιαίως αἱ ἐγκατασταθεῖσαι αὐθαρέτως παλαιοσημερολογίται Μοναχαὶ ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ Παρεκκλησίου καὶ ἀποσχηματισθῶσιν, ὡς μὴ τυχοῦσαι κανονικῆς καὶ νομίμου χειροτονίας ἐκ μέρους τῶν κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας».

Καὶ ταῦτα μὲν εισηγήθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης. Τί ὅμως ἀπήντησαν αἱ περὶ ὧν πρόκειται Μοναχαὶ δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ὕψιν Πρακτικοῦ, ὡς δὲν προκύπτει, καὶ ἂν αὗται ἐκλήθησαν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἵνα ἀπολογηθῶσι δι' ὅσα κατεμαρτυροῦντο ἐναντίον των.

Τὸ μόνον, τὸ ὅποσον προκύπτει ἐκ τοῦ Πρακτικοῦ τούτου, εἶναι ὅτι «ἡ Ἐπιτροπὴ κατόπιν διαλογικῆς συζητήσεως», ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς «καὶ ἀνταλλαγῆς γνώμων ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὅψιν τὰ ἄρθρα 2 καὶ 4 τῆς 45)3.1.51 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου» ἀπεφάσισε τὴν βίαιαν ἔξωσιν, καὶ τὸν ἀποσχηματισμὸν τῶν Παλαιοσημερολογιτιστῶν τούτων Μοναχῶν, δι' οὓς λόγους εισηγήθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, καὶ οὓς λόγους ἐθεώρησεν ὡς ἀπολύτως ἠληθεῖς, ἄνευ ἄλλης ἀποδείξεώς των, μόνον καὶ μόνον διότι εισηγήθη αὐτοὺς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, στηριχθεῖσα ἴσως καὶ εἰς τὸ γνωστὸν γνωμικόν, ὅτι χεῖλη Ἀρχιερέων δὲν ψεύδονται.

Τὸ γνωμικὸν τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητος ὦραιον καὶ καλόν, καὶ διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ληφθῇ μέριμνα, διὰ νὰ παραμεινῇ ἐν ἰσχύϊ καὶ νὰ μὴ ὑποστῇ τὸν ὄν ὑφίσταται. ἐν προκειμένῳ ἀνεπανόρθωτον κλονισμόν. Ἡ μέριμνα δὲ αὕτη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἦτο ἀπλὴ καὶ εὐκολωτάτη. Θὰ ἔπρεπε δηλαδὴ, προκειμένου νὰ ληφθῇ ἀπόφασις, ἀφορῶσα τὴν περιουσίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν Μοναχῶν τούτων, νὰ κληθῶσι καὶ αὗται ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ ἐκθέσωσι τὰς ἀπόψεις των. Κα' ἂν μὲν αἱ ἀπόψεις των ἀπεδεικνύοντο ὀρθαὶ καὶ νόμιμοι, νὰ γίνωσι σεβασταί, ἂν δὲ δὲν ἀπεδεικνύοντο ὡς τοιαῦται, τότε

νά ἀπερρίπτοντο, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τρόπον, δυνάμενον νά πεῖσῃ περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς νομιμότητος, οὐ μόνον αὐτάς, ὡς ἐνδιαφερομένας, ἀλλὰ καὶ πάντα οἰονδήποτε τρίτον κριτήν.

Ἐν τούτοις σήμερον αἱ Μοναχαὶ αὐταὶ προβάλλουσι κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης τὰ ἐξῆς γνωστά καὶ μὴ δυνάμενα νά ἀποσιωπηθῶσι στοιχεῖα: 1) Ὅτι ἡ νῆσος Θάσος, ἐν ἣ εὐρίσκεται τὸ Παρεκκλήσιον καὶ Μονὺδριον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, δυνάμει τοῦ Νόμου 2353 τῆς 30/31 Μαρτίου 1953, ἀπεσπάρθη ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαρωσείας καὶ Θάσου καὶ προσηρηθῆναι εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως. 2) Ὅτι τὴν 30 Ἰουνίου 1926, κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 408/1926 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θάσου, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Μικροῦ Καζαβητίου τῇ συγκαταθέσει καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ταύτης δι' ἐγγράφως καταρτισθείσης συμβάσεως μισθώσεως ἐξεμισθώσας τὸ ἱερὸν Μονὺδριον καὶ Παρεκκλήσιον τοῦτο τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος πρὸς τὴν Ἡγουμένην καὶ τὰς συμμοναζούσας Μοναχὰς ἀντὶ ἐτησίου μισθώματος λιγῶν Ἀγγλίας πέντε (5), καταβαλλομένου εἰς δύο δόσεις, τῆς συμβάσεως μισθώσεως ταύτης ἐπιβεβαιωθείσης καὶ διὰ τῆς υπογραφῆς τοῦ τότε Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θάσου Γεωργίου. 3) Ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2007 τῆς 27-7-1953 γραμματίου ἐισπραξέως χρήσεως 1953—1954 τοῦ Ταμείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καζαβητίου Θάσου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων—Νεαπόλεως—Θάσου, φέροντος καὶ τὰς υπογραφὰς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἡγουμένης, ἀποδεικνύεται ἡ εἰσπραξὶς τοῦ ἐνοικίου ἐκ δρα. 100.000. 4) Ὅτι εἰς τὴν ἐν Καβάλα ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» τῆς 28 Αὐγούστου 1953 ἐδημοσιεύθη εἰδήσις ὑπὸ τὸν τίτλον «Μοναχαὶ Παλαιοημερολογίτισσαι εἰς τὸ Καζαβῆτι Θάσου», καθ' ἣν «ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἔχει ἐπιληφθῇ ἤδη τοῦ ζητήματος τούτου.....». 5) Ὅτι ἡ 45/1951 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου οὐδόλως προβλέπει περὶ συστάσεως Ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν νά παρέχεται ἡ ἐξουσία καὶ τὸ δικαίωμα ἵνα ἐπιληφθῇ καὶ κρίνῃ περὶ τοῦ ἀν πρέπη ἢ ὄχι ν' ἀποφασίσῃ τὴν βιαίαν ἀποβολὴν καὶ τὸν ἀποσχισμὸν τῶν Μοναχῶν τούτων. 6) Ὅτι καὶ αὕτη αὕτη ἡ 45/1951 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκρίθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1055/1951 καὶ 500/1952 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὅτι «στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτήρος, μὴ παρέχουσα καθ' ἑαυτὴν νέον καὶ αὐτοτελὲς νομικὸν ἔρεισμα πρὸς περαιτέρω ἐκδόσιν ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων ἢ λήψιν μέτρων ἐκτελέσεως ἀποσκοπούντων εἰς τὴν προστασίαν καὶ διασφάλισιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐν τῇ Χώρα πέραν τῶν ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένων». Καθ' ὅσον τὰ θέματα, περὶ ὧν ἀσχολεῖται αὕτη, «χωρὶς ἐξ οὐδεμίας διατάξεως νά προκύπτῃ ὅτι ἀποτελοῦσιν εἴτε κατ' ἴδιαν ἕναστον, εἴτε ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἀντικείμενον ἰδίας τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀρμόδιότητος, ρυθμίζονται οὐχ' ἦττον καθ' ἑαυτὰ ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας». Ἡ κειμένη δὲ νομοθεσία ρυθμίζει ἀμφοτέρω τὰ ζητήματα, διὰ τὰ ὁποῖα παρὰ νόμῳ ἐπελήφθη ἐν προκειμένῳ ἢ ἐν λόγῳ Ἐπι

τροπῇ. Καὶ τὴν μὲν αὐθαίρετον ἐγκατάστασιν, ἔνεκα τῆς ὁποίας προσβάλλεται ἡ διακατοχὴ, νομῇ καὶ κυριότης τινός, ἀποτρέπει νομίμως δι' ἀποφάσεώς του, κατόπιν αἰτήσεως ἢ ἀγωγῆς τοῦ ὑφισταμένου τὴν προσβολήν, ὁ ἀρμόδιος Ἐιρηνοδίκης καὶ τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, τὸν δὲ ἀποσχισμὸν, δηλαδή τὸν δημοσίως καὶ ἀνευ δικαιώματος φέροντα τὴν στολὴν θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ, τὴν ὅποιαν δὲν δικαιούται νομίμως νά φέρῃ, τιμωρεῖ τὸ ἄρθρον 176 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμόδιου Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου καὶ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν νόμου δι' ἀποφάσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐκρίθη ἀνωτέρω, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἀντεποιήθη τὴν ἄσκησιν ὑπηρεσίας δικαστικῆς, διὰ τὴν ὅποιαν δύνανται νομίμως νά ὑπέχη ἀστικὰς καὶ ποινικὰς εὐθύνas.

Ἡ ἀπόφασις μάλιστα αὕτη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης προὐκάλεσεν ἤδη καὶ τὰς δικαίας διαμαρτυρίας, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 21-11-1953 ὑπευθύνου δηλώσεως, φερούσης τὰς υπογραφὰς 240 κατοίκων χωρίων Καζαβητίου—Θάσου, οἵτινες δηλοῦσιν ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν τοῦ νόμου περὶ ψευδοῦς δηλώσεως, ὅτι τὸ εἰς θέσιν «Ἁγίος Παντελεήμων» Καζαβητίου ὑπάρχον Μοναστήριον «Ὁ Ἁγίος Παντελεήμων», κατέχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 ὑπὸ Καλογραιῶν, ὅτι ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω καλογραῖαι εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται ἀόκνως διὰ τὴν εὐεπρεπεστέραν ἐμφάνισιν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς περιουσίας τοῦ Μοναστηρίου, ὅτι οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Θάσου ἢ προσκυνητῆς ἔχει παράπονόν τι κατὰ τῶν Καλογραιῶν, ὅτι οὐδέποτε ἔκαμον προσηλυτισμὸν ἢ οἰανδήποτε ἄλλην παράβασιν καὶ ὅτι ἅπαντες θεωροῦσιν ὅτι ἡ παραμονὴ τῶν εἶναι ἀπαραίτητος καὶ οἰαδήποτε ἀπομακρυνσίς των, δι' οἰονδήποτε λόγον, μόνον ζημίαν θὰ ἀποφέρει.

Καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 15 3 54 αἰτήσεως τῆς Μοναχῆς Χριστονομῆς Ματάνη πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐν Καβάλλᾳ Πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκτίθεται, ὅτι τὴν 11 Μαρτίου τρέχ. ἔτους κατόπιν διαταγῆς τοῦ Σταθμάρχου Καλλιγράφης ἠναγκάσθησαν νά ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐν Σωτήρι μισθωθείσαν οἰκίαν των καὶ τὴν Θάσον, καὶ κατόπιν τῆς ὁποίας αἰτήσεως ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἠναγκάσθη ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν κ. Ἀστυνομὸν Καλλιγράφης Θάσου τὸ ὑπ' ἀριθ. 840 τῆς 16 Μαρτίου 1954 ἐγγράφον, ἔχον οὕτω: «Πέμπομεν τὴν προκειμένην αἴτησιν καὶ γνωρίζομεν ὅτι αἱ αἰτοῦσαι ἔχουν τὸ δικαίωμα νά διαμένουν ἐν Σωτήρι ἢ ἄλλαχού καὶ ὅτι συνεπῶς ἐξαναγκασμὸς των νά ἀπομακρυνθῶσι ἐκ Θάσου εἶναι ἔκνομος, καὶ νά παρακαλέσω ὅπως παύσητε τὰς κατ' αὐτῶν ἐνεργείας, ὡς πρὸς τὴν διαμονὴν των ἐν Σωτήρι Θάσου».

Ἄλλ ἐν προκειμένῳ ἀποδεικνύεται, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ Μοναχαὶ δὲν ἐγκατεστάθησαν αὐθαίρετως εἰς τὸ Μονὺδριον, ἀλλὰ ποιοῦνται νόμιμον χρῆσιν αὐτοῦ δυνάμει συμβάσεως μισθώσεως, ἥτις, ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ 1926, συνεχίσθη ἀδιακόπως μέχρις ἐσχάτων, ὅτε παρὰ νόμῳ ἀπεμακρύνθησαν βιαίως.

Συνεπῶς ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων προκύπτει, ὅτι ἡ γενομένη εἰς βάρος τῶν Μοναχῶν

ΥΠΟΠΤΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ

ΜΟΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Τελευταίως εἰς μίαν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα, τὴν «Βραδυνήν» (11 Μαΐου καὶ 14 Μαΐου) παρατηρεῖται μία κίνησις διὰ τὴν δημιουργίαν Χριστιανικῆς Πολιτικῆς. Ἡ κίνησις αὕτη ἔλκει τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὅπου ὡς γνωστὸν δροῦν καὶ συμμετέχουν εἰς τὸν πολιτικὸν βίον τῶν διαφόρων χωρῶν, χριστιανικαὶ πολιτικαὶ ὁμάδες.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα φορεῖς τῆς ἰδέας αὐτῆς παρὸν σιάζονται αἱ ὁργανώσεις «Ἑλληνικὸν φῶς», «Χριστιανικὴ Ἑνωσις Ἐπιστημόνων», «Χριστιανικὸς Κοινωνικὸς Κύκλος», «Χριστιανικὴ Κοινωνικὴ Ἑνωσις».

Ἀπέναντι τῆς κινήσεως αὐτῆς ἱστάμεθα μὲ ἐπιφύλαξιν ἢ μᾶλλον μὲ φόβον, διότι ὑποπτευόμεθα τόσον τὰ κίνητρα, ὅσον καὶ τὰς ἐπιδιώξεις καὶ αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν τῆς Ἰδέας, ἀλλὰ κυρίως τῶν φορέων τῆς Ἰδέας αὐτῆς.

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα σαφεῖς :

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι κάτι τὸ ἀπόλυτον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ δεσμευθῇ μέσα εἰς τὰ πλαίσια πολιτικοῦ κόμματος, οὔτε νὰ ἐκφρασθῇ εἰς ἄρθρα καὶ ἀρχὰς κομματικοῦ προγράμματος. Εἶναι ἥλιος φωτίζων τὰς εὐγενεῖς καρδίας, καθάρων, λαμπρύνων καὶ ζωογονῶν τὸν ψυχικὸν ὁργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς Ἀρετῆς.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ ἓνα κόμμα, ἐφ' ὅσον μάλιστα θὰ κληθῇ διὰ τῆς ψήφου καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, θὰ ἀντιμετωπίσῃ πλῆθος λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ χαρακτηριζοῦν ὡς πειρασμοὶ ἐπικίνδυνος διὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Π. χ. θὰ ἀντιμετωπίσῃ καθ' ἑαυτὴν ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ ἀπειρους ἀντινομίας φρικτάς. Μοιραίως λοιπὸν θὰ φθαρῇ ὡς κομματικὸς ὁργανισμός. Ἡ ζωὴ αὕτη χαρακτηρίζεται διὰ τὴν συμβατικότητά της, διὰ τὰ ψεύδη της, διὰ τὰς ἀντινομίας της. Καὶ ὡς τοιαύτη οὐδέποτε ἀντιμετωπίζεται μὲ κομματικούς ἐλιγμούς.

Δὲν εἶναι ποτε λοιπὸν δυνατόν ἡ χριστιανικὴ πίστις νὰ ἐμφανισθῇ ὡς κόμμα.

Θρημητήριοι τοῦ χριστιανικοῦ ἀγῶνος εἶναι μόνον ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ καταγάγῃ ἀγῶνας νικηφόρους καὶ σημαντικούς, ἐφ' ὅσον βεβαίως θὰ εἶναι «Ἀγία, καθολικὴ, ἀποστολική». ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι Ἐκκλησία μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν δύναται καὶ θαύματα νὰ ἐπιτελέσῃ.

Οὐδεὶς ἄλλος ὁργανισμός, ὁργάνωσις, κόμμα, ἢ σωματεῖον δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Κάθε προσπάθεια τοιαύτης ὑποκαταστάσεως, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ὀνομασθῇ, εἶναι Μασσονικὴ Ἑμπνευσις καὶ Μασσονικὴ τακτικὴ.

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα μὲ τὸ πρῶτον αὐτὸ νὰ ἐξε-

τάσωμεν τοὺς φορεῖς τῆς ἰδέας αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι. Ὅνόματα πομπώδη: «Ἑλληνικὸ Φῶς» «Χριστιανικὴ Ἑνωσις Ἐπιστημόνων» κλπ. Στέγα μαρμαρίνοι, μέλη ἐπίλεκτα ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας, μέσα ἀφθονα. Ποῖον ὅμως τὸ ἐνεργητικὸν τῆς μέχρι τοῦδε δράσεώς των;

Ὅταν ἐγείρετο διωγμὸς ἀντιχριστιανικὸς ἐναντίον χιλιάδων ἐλλήνων παλαισημερολογιτῶν καὶ ἀπεστέλλετο εἰς ἐξορίαν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως γέροντες Ἱεράρχης, 80 καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ κύριοι αὐτοὶ μὲ τὰ λαμπρά των σωματεῖα, καὶ μὲ τὰ σκληρά των κολλάρια, οὔτε λέξιν δὲν εἶπον διὰ νὰ καυτηριάσουν τὴν ἀδικίαν, οὔτε ἴχνος συγκινήσεως δὲν διετάραξε τὴν καρδίαν των! Ἐπὶ πλέον ὅμως τῆς παθητικῆς των αὐτῆς στάσεως, ὁμᾶς ἐξ αὐτῶν ἐπεσκέφθη ἐκλεκτὸν μας φίλον, κοσμοῦντα ἤδη τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ τοῦ ὑπουργικοῦ του ἀξιώματος καὶ διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ αὐτοῦ, ἀξιώσαντες οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην μας! Αὐτοὶ οἱ «Χριστιανοὶ» εἶναι οἱ φορεῖς τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς ἰδέας! Ἐκ τῶν διαθέσεων των λοιπόν, ἀντιλαμβάνομεθα καὶ τοὺς σκοποὺς των.

Ἀλλὰ καλὰ ἡμεῖς εἴμεθα παλαισημερολογίται, «ἐπαναστάται» καὶ «ἐχθροὶ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας». Τί ἔκαναν ὅμως, ὅταν ἠγέρθη ἓνας υπέρροχος ἀγὼν ἐναντίον τῆς Διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀνηθικότητος; ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἀπέβλεπε εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγνότητος τῆς Ἑλληνίδος καὶ τὴν περιφρουρήσιν τῶν ἐθίμων τῆς Χριστιανικῆς μας πατρίδος ἀπὸ τοῦ μiasma τῶν εἰδωλολατρικῶν εορτῶν καὶ ὁργίων. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Ὁλὴ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς Ροδόπης μέχρι τῆς Κρήτης συνεκράτησε τὴν ἀναπνοήν της, ἐβούρκωσαν τὰ μάτια της καὶ ὑψώνουσα τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν Οὐρανὸν εἶπε Κύριε εὐλόγησε τὸ ἔργον τῆς Ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ κακοῦ. Ὅλοι δὲ μὲ κάθε τρόπον εὐρέθησαν ἀλληλέγγυοι.

Ἐκεῖνοι τί ἔκαναν; «Οἱ Χριστιανοί»;

Ἀπεκάλεσαν θορυβοποιούς τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ Ἀγῶνος αὐτοῦ (κληρικοὺς τῆς περιοπῆς τοῦ Αὐγ. Κανιῶκου, καὶ συνέστησαν περιφρόνησιν εἰς τὸ ἔργον τῶν Ἀγωνιστῶν αὐτῶν.

Μάλιστα! Αὐτοὶ εἶναι! Ποιοὶ εἶναι; ἄς τοὺς κρίνει ὁ Ἑλληνικὸς λαός!

Ἡμεῖς ὑποπτευόμεθα (καὶ τὰς ὑποψίας μας ἐκφράζομεν) ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ ἔχουν ἓνα καταχθόνιον σκοπὸν. Θέλουν τὸν Σωτῆρα μας νὰ τὸν ἀπογυμνώσουν ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπεῖ ἀπλότητα τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸν ἀκάνθινον Στέφανον τῆς Ἀγάπης καὶ νὰ...τὸν συγχρονίσουν! Ἰλέως γενοῦ ἡμῖν Κύριε. Νὰ τοῦ βάλουν στολὴν βουλευτοῦ καὶ νὰ τὸν οδηγήσουν εἰς τὴν Βουλὴν ὅχι ἀπὸ εὐλάβειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διαπομπεύσουν!

Περὶ αὐτῶν ἐπροφήτευσεν ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος «ἐγεργήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς» (Ματθ. ΚΑ'. 24).

Αὐτοὶ λοιπόν, κατὰ τὴν γνώμην μας εἶναι, καὶ

τούτων παρανομία καὶ ἀδικία, εἶναι προφανῆς καὶ κατάφωρος καὶ δέον ἡ Κυβέρνησις, ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Τύπος, καὶ ἰδίᾳ οἱ ἀρμόδιοι Ὑπουργοί, νὰ συμβάλωσι τὸ ταχύτερον διὰ τὴν ἄμεσον ἄρσιν τῆς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀσκήσεως ἢ μὴ ἀσκήσεως ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ Μοναχῶν τῶν οἰωνδῆστε νομίμων δικαιωμάτων των.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Ε'.

Ἐκ τῶν ἑπτὰ ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τὰ μὲν τέσσαρα ἦτοι: τὸ ἅγιον βάπτισμα, τὸ χρίσμα, ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ μετάνοια λέγονται καὶ εἶναι *μυστήρια υποχρεωτικά* δι' ἕκαστον χριστιανόν, καὶ ἡ ἄλλειψις ἐνὸς καὶ μόνου ἐξ αὐτῶν, ἀποκλείει τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· τὰ δὲ ἑτέρα τρία, ἦτοι ἡ Ἱερωσύνη, ὁ Γάμος καὶ τὸ εὐχέλαιον, εἶναι καὶ λέγονται *Μυστήρια προαιρετικά*. Δηλαδή ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαθέσεως ἐνὸς ἑκάστου ἀνθρώπου ἐὰν θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον καὶ ἀναλάβῃ ἱερατικά καθήκοντα, ἐὰν θέλῃ νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, καὶ ἢ νὰ ποιῇ ἢ μὴ ποιῇ εὐχέλαιον. Καίτοι καὶ τὰ Μυστήρια ταῦτα ἱερώτατα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ὅμως δὲν υποχρεοῦσι καὶ τὸν καθένα ἵνα ἀναλάβῃ εἰς ἑαυτὸν ταῦτα.

Ὡστε ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν βαπτισθῇ, ἐὰν δὲν χρισθῇ διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου, ἐὰν δὲν κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ αἵματος τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ ἐὰν δὲν μετανόησῃ ἐξομολογούμενος εἰς Πνευματικὸν Πατέρα τὰς ἁμαρτίας του διότι «οὐδεὶς ἀμέτοχος ἀπὸ ρύπου τῆς γῆς» κατὰ τὴν Γραφικὴν ρῆσιν ἀδύνατον νὰ τύχῃ τῆς αἰωνίου σωτηρίας. Ἐνῷ ἐὰν δὲν ἀναλάβῃ αὐτὸς ἱερατικά καθήκοντα, ἐὰν αὐτὸς δὲν ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ ἐὰν δὲν ποιῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν του εὐχέλαιον, δὲν κινδυνεύει ἡ ψυχικὴ αὐτοῦ σωτηρία. *Ἐπαναλαμβάνεται ὁθεν καὶ τονίζεται, ὅτι δὲν υποχρεοῦται νὰ ἀναλάβῃ εἰς ἑαυτὸν ἐκ τῶν τριῶν τούτων Μυστηρίων.* Ἐὰν ὅμως ἐμποδίσῃ ἄλλους ἐκ τούτων, ἀμαρτάνει θανασίμως καὶ θεωρεῖται πνευματομάχος οἰοσθήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ τοιοῦτος.

Ἀκόλουθον λοιπὸν μετὰ τὰ τρία πρῶτα υποχρεωτικά μυστήρια νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ τοῦ τετάρτου υποχρεωτικοῦ, μυστηρίου ὅπερ ἐστὶν ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

Ἡ Μετάνοια ὁρίζεται ὡς ἐξῆς: «*Μετάνοια εἶναι μὴ λύπη θεληματικὴ τῆς ψυχῆς, δι' ὅσα ἁμαρτήματα ἔπραξεν ὁ ἄνθρωπος, τέλος ἔχουσα τὴν συγχώρησιν διὰ τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, τῶν ἐξομολογηθέντων εἰς αὐτὸν ἁμαρτημάτων.*»

τὰ σχέδιά τους Μασσονικά.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ Χριστιανικὰς πολιτικὰς κινήσεις. Ἡ Ἑλλάς τῶν παραδόσεων ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ Πνευματικὴν Ἀναγέννησιν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀποκλειστικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσταί.

«Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου»

Ἡ Ὁρθόδοξία διατρέχει πολλοὺς κινδύνους. Ἐνας δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος αὐτός. Ἡ ἀποψὶς μας εἶναι σαφής. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην πολιτικῶν, κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν συστημάτων. Ἐχομεν ἀνάγκην *Ἀνθρώπων πνευματικῶν*! Ὑπάρχουν τοιοῦτοι; Τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἡ *Ἐκκλησία*! Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πρόβλημα! ποῦ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία;

«Μετάνοια ἐστίν, ἀνάκλησις Βαπτίσματος. Μετάνοια ἐστὶ, συνθήκη πρὸς Θεὸν δευτέρου βίου. Μετάνοια ἐστὶ, διαλλαγὴ Κυρίου, διὰ τῆς τῶν ἐναντίων τοῖς πταίσμασιν ἀγαθοεργίας, καὶ συνειδότης καθαρμός. Μετάνοια ἐστὶν ἀποχὴ τῆς κακίας καὶ ἐργασία τῆς ἀρετῆς, κατὰ τὸ ψαλμικὸν ρητὸν «*Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν.*»

Ἡ ἀληθινὴ ὅμως καὶ τελεῖα Μετάνοια ἔχει τὰ ἐξῆς τρία συστατικά: *Πρῶτον* νὰ ἐλέγξῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτὸν του, ἦτοι νὰ λυπηθῇ διὰ τὰ ἁμαρτήματα του. *Δεύτερον* νὰ κατακρίνῃ καὶ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ φανερώσεως εἰς τὸν πνευματικὸν πατέρα πάντων τῶν ἁμαρτημάτων ἀκριβῶς καθὼς ἔπραξεν ἐν ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν, ὥσάν νὰ ὁμολογῇ αὐτὰ ἐνώπιον τοῦ ἰδίου Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ θὰ λάβῃ τὴν συγχώρησιν διὰ μέσου τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς. *Καὶ τρίτον* νὰ ζητήσῃ μετὰ πίστεως θεομῆτις τὴν συγχώρησιν, ὑποσχόμενος ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐφάρμακτον πράξιν.

Ἐπειδὴ πάντες οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ὑποκείμενοι εἰς ἁμαρτίας, ὡς ἐλέχθη καὶ ἄνωτέρω, καὶ μόνος ὁ Θεὸς εἶνε ἀναμάρτητος· καὶ κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, «*ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν*» (Καθολ. ἐπιστολ. Α' 8). Διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ μοναχοὶ καὶ Λαϊκοί, ὅλοι ἔχομεν χρεῖαν τοῦτου τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, καθὼς παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος λέγων «*ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα ὑμῶν καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων ὅπως ἰαθῇτε*» (ἐπιστολ. Καθολικ. Κεφ. Ε')

Καιρὸς δὲ διὰ τὴν ἐξομολογήσιν δὲν εἶναι διωρισμένος, ἀλλ' ὅπως ὅταν ἀσθενήσῃ τὸ σῶμα σπεύδοντες εἰς τὸν ἱατρόν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὅταν τραυματισθῇ ἡ ψυχὴ διὰ τίνος ἁμαρτημάτων ὀφείλομεν νὰ σπεύσωμεν εἰς τὸν πνευματικὸν ἱατρόν ἵνα λάβωμεν τὰ κατάλληλα φάρμακα διὰ τὴν θεραπείαν. (Συννεχίζεται)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΓΡΑΦΟΝ

Εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐλήφθη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ὑπογράφει «εἰς κληρικός». Διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ζητεῖται ἀπάντησις εἰς ὀρισμένα ζητήματα, ἐκκλησιαστικῆς φύσεως.

Ἀπαντῶμεν λοιπὸν εἰς τὸν ἀνώνυμον ἐπιστολογράφον μας, ὅτι εἶναι δι' ἡμᾶς ζήτημα ἀρχῆς νὰ μὴ διδῶμεν σημασίαν εἰς ὅσους δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβουν ἐνυπογράφως τὴν εὐθύνην τῶν ἐκφραζομένων ἀπόψεων. Ἀλλ' ὥστε ὡς ὁργάνωσις Πανελληνίως καὶ ὡς χριστιανοί, ἔχομεν υποχρέωσιν νὰ σεβώμεθα τοὺς λόγους τῆς ἐχεμυθείας τῶν συζητητῶν μας, ὥστε νὰ παρέλκῃ ἡ «λόγῳ τοῦ ἐπισφαλοῦς τῆς θέσεως» ἀπόκριψις τοῦ ὀνόματος.

Ἀναμένομεν λοιπὸν ἐνυπόγραφον ἐπιστολήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὑποσχόμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν δημοσίως ἢ ἰδιωτικῶς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Συντάκτου.

Ὁ Διευθυντὴς
ΑΓΓ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΠΑΔΟΜΑΓΑΖΑ Ἡ ΠΑΛΛΑΔΙΑ ΧΑΡΙΤΟΣ;

Αὐτὴν τὴν ἀπορίαν ἐκφράζομεν ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Ἐθνικὸν Προσκλητήριον» (17-5 54) ἐπιστολὴν «πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν» προσυπογραφομένην ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ Παλαιῶν Πολεμιστῶν κ. Γ. Γεωργίου. Ἄλλ' ἂν ἴδουν οἱ ἀναγνώσται μας τὰς καταγγελλομένας ἀσχημίας.

Πρὸς τὸν

Α.Π. Ἀρχιεπίσκοπον

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Μακαριώτατε,

Εὐλαβῶς ἀναφέρομεν ὅτι υπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας ἐκ πληροφοριῶν τοῦ 2ου γραφείου μας, ὅτι εἰς τὰς διαφόρους συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν ὅπου ὑπάρχουν ὑποδιοικήσεις μας ὑπάρχουν ἀβάπτιστα περὶ τὰ 500 παιδιά, Χριστιανόπαιδα. Τοῦτο μᾶς ἀνάγκασε νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λόγους. Ὡς δὲ ἐμάθαμε οἱ Ἐπίτροποι τῶν Ναῶν ἔχουν ὁρίσει κατηγορίας βαπτίσεων καὶ γάμων Α' Β' Γ' Κατηγορίας, τοῦτέστιν διὰ νὰ γίνῃ Χριστιανὸς κανεὶς, πρέπει νὰ πληρώσῃ χαράτι. Μακαριώτατε, νομίζομεν ὅτι ἡ πράξις αὕτη τῶν κ.κ. Ἐπιτρόπων ἀντιβαίνει εἰς τὰ χριστιανικά μας ἥθη. Διότι εἶναι φυσικὸν νὰ εἶναι ἀβάπτιστα ὄχι 500 ἀλλὰ νὰ γίνουν πολλὰ 500. Ἐρωτῶμεν: ὅταν ὁ πτωχὸς δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ πρέπει νὰ μείνῃ ἀβάπτιστο τὸ παιδί τοῦ Χριστιανοῦ, ὅστις προσέφερεν ὁλοκαύτωμα τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν πατρίδα καὶ κατόπιν ὁ κάθε Ἐπίτροπος νὰ ζητᾷ νὰ ὁρίξῃ Α', Β' καὶ Γ' Κατηγορίας βαπτίσεων ἢ γάμων ἢ εὐχελαίων ἢ παρακλησεων, ἄλλως ὁ Χριστιανὸς δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὰ χριστιανικά του καθήκοντα. Ἐρωτῶμεν, λοιπόν, τί θὰ γίνῃ ἐν τιαύτῃ περιπτώσει; Νομίζομεν ὅτι διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ βαίνομεν ὄχι πρὸς τὸν κομμουνισμόν, Χιλιασμόν, καὶ ἄλλ' ἀντιχριστιανικάς αἰρέσεις, ἀλλὰ κατὰ Διαβόλου.

Μακαριώτατε,

Πρὸς Θεοῦ διατάξατε ἀμέσως τοὺς ἱερεῖς καὶ κ.κ. Ἐπιτρόπους νὰ δέχωνται ἀσχητῶς νὰ βαπτίζουν οἱ Χριστιανοὶ τὰ παιδιά των καὶ νὰ δίδουν ὅ,τι δύναται διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Αὐξήσατε τὸν μισθὸν τῶν ἱερέων, διὰ νὰ σταματήσῃ ὁ μαυραγοριτισμὸς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον μας. Δὲν ἀξιοῦμεν ἀπὸ τὴν Μακαριότητά σας. Ἀπλῶς ὑποδεικνύομεν ὡς ἔχομεν δικαίωμα Χριστιανικὸν διὰ τὰ χριστιανὰ παιδιά μας καὶ τοῦτο διότι εἰς τὸν δύσμοιρον αὐτὸν τόπον ὁργιάζουν αἱ διάφοροι προπεγάνδαι εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου μας. Τέλος ἐπαφιέμεθα εἰς τὴν εὐδύνητα τοῦ χριστιανικοῦ Σας χαρακτήρος διὰ νὰ μὴ, ὅπως πᾶμε, διαλυθῇ ἡ Ὁρθόδοξία μας.

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Διοικητὴς

Γ. Γεωργίου

Στεροῦνται τοῦ ἀναφαιρέτου δικαιώματος νὰ βαπτισθῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἐπεὶ δὲν ἔχουν χρήματα. Ἀλλὰ μήπως ἡ Θεὰ Χάρις εἶναι ἐμπορεύσιμον εἶδος; ἢ μήπως αὕτη ἐξαρτᾶται

ἐκ τοῦ ἱερολογουντος τὸ μυστήριον κληρικὸς; Φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὰ ἱερὰ Μυστήρια «πωλοῦνται» (ἀισθανόμεθα ῥίγος ἐκφραζόμενοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον), δι' αὐτὸ καὶ τὰ διατιμῶν εἰς Α', Β', Γ' κατηγορίαν.

Ὡ Κύριε Παντοκράτωρ,

Επιβλεψὼν ἐξ Οὐρανοῦ καὶ ἴδε. Ποιμένες πολλοὶ διέφθειρον τὸν ἀμπελῶνα Σου καὶ λύκοι βαρεῖς, προβατόσχημοι ἀπειλοῦν νὰ διασκορπίσουν τὴν Ἀγίαν ποιμνὴν Σου, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς Αἱματοβρέκτου Ἀνοικτῆς Σου Ἀγγάλης συνήγαγες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΝΕΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρὸς ἅπαντας

τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας Γ.Ο.Χ.

Διὰ τῆς παρούσης ἀπευθυνόμεθα πρὸς Ὑμᾶς, τοὺς ἀπὸ 25ετίας ἀγωνιζομένους Φρουροὺς τῶν ἱερῶν παραδόσεων, καὶ Σας παρακαλοῦμεν καὶ υπενθυμίζομεν ἕνα ἀκόμη καθήκον Σας, τὸ ὁποῖον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ ἐκτελέσητε. Τὸ καθήκον πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνεχίσουν τὸν ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνα.

Ὁ πολυχρόνιος διωγμὸς καὶ τὸ κλείσιμον τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἐστέρησαν τῆς πνευματικῆς τροφῆς τὰ παιδιά σας, τὰ ὁποῖα ἄνευ ἐκκλησιασμοῦ, Κατηχητικῶν σχολείων καὶ πνευματικῆς συναναστροφῆς κινδυνεύουν νὰ παρασυρθοῦν εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἐπιβεβλημένον καθήκον παντός Γνησίου Ὁρθ. Χριστιανοῦ νὰ ὁποστέλῃ τὰ παιδιά του εἰς τὰ Κηρύγματα, ποὺ γίνονται εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων, ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7, ἐκάστην Κυριακὴν ὥρα 5—6 μ.μ. Καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι βοηθοῦντες τοὺς Νέους, βοηθήτε αὐτὴν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΝΕΩΝ

Ἀπορεαὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἡ κ. Μαρία Τσενκούρα κατέθεσε ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μέσω τοῦ Ἀγίου Προέδρου δραχ. 200 (νέας) εἰς μνήμην τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως Ἀνδρέου Κωνσταντινάκου.

Συνάντησις δύο Ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν εἰς Ἀθήνας τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, ἐπαραματοποιήθη συνάντησις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Χρυσόστομου. Κατ' αὐτὴν παρενερίσκατο καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μας κ. Ἀντωνόπουλος καὶ ὁ ἡγούμενος Σύμβουλος κ. Α. Ζαχαρίας. Ἡ συνήχησις ἐγένετο εἰς ἕνα περιβάλλον ἐγκορδιότητος. Ὁ Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὴν παράστασιν τῆς ἐκκενρότητος καὶ τὴν ἀντιχριστιανικὴν στάσιν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΝ !!!

Οἱ τὴν «ἀδελφότητα τῶν Θεολόγων «Ζωὴ» ἀποτελοῦντες ἄλλοι ζωϊκοὶ εἰς ἄθροον δημοσιευόμενον εἰς τὴν ἐφημερίδα των, τῆς 22—29 Ἀπριλίου 1954 ὑπὸ τὸν τίτλον «*Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα—Ἀδελανοὶ Ναοὶ*» γράφουσι ὅτι ὅλοι οἱ Ναοὶ τῆς νεωτέρας ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνῶ μέχρι τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ συμπεριλάβωσι τὰ πλήθη τῶν προσδευτικῶν των χριστιανῶν αἰφνης εἰς μίαν στιγμήν — μετὰ τὴν Ἀνάστασιν — μένουν ἀδειανοὶ καὶ ὀλίγοι μόνον δεκάδες πιστῶν ἀκολουθοῦν τὸν ἱερέα εἰς τὸν ναόν. Τὰ ἄλλα πλήθη στρέφουν τὰ νῶτα καὶ φεύγουν μὲ φωνάς, συζητήσεις καὶ θορυβούς ὥσάν νὰ διελύθησαν ἀπὸ κοσμικὴν συγκέντρωσιν. Γυρίζουν εἰς τὰ σπήτια τους διὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ φαγοπότι. Καὶ μένουν μὲ τὴν συνειδήσιν ἥσυχοι, ὅτι ἐξετέλεσαν πλῆρεις τὸ καθήκον των...»

Ἀδικαιολόγητος ἡ ἀπορία τῶν κ.κ. Θεολόγων. Ἡμεῖς οἱ «πεπλανημένοι» Παλαιομερολογίται ἐπιστεύαμεν ὅτι μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1951 σφράγισιν τῶν ναῶν μας, ὑπὸ τῆς κουστωδίας τῶν Νεομερολογιτῶν, οἱ προσδευτικοὶ αὐτοὶ χριστιανοὶ θὰ ἐγέμίζον τὰς ἐκκλησίας των μέχρι τοῦ «Δι' εὐχῶν...» ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ θαδιόφωνον ἀναπληροῖ τὸ ἐν τῷ Ναῷ καθήκον των καὶ δικαίως ἀποχωροῦσι μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως. Τρώγοντες τὴν μαγειρίτσαν, ἀκούουν καὶ τὸ «Στώμεν καλῶς, στώμεν μετὰ φόβου...» Κατὰ τὸ Μαστρομανώλη καὶ τὰ κοπέλια του! Ἀλλὰ μήπως ἠλέγχθησαν ποτὲ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς «πατέρας» των; Μήπως ἐὰν οἱ προσδευτικοὶ των πιστοὶ παραμείνωσι μέχρι τέλους διὰ νὰ κοινωνήσωσι ἐξετάζονται ἂν ἐξωμολογήθησαν ἢ ἂν τοῖς ἐπεβλήθη κανὼν; Ἡκούσαμεν τινὰς νὰ λέγωσιν ὅτι «ἐσήκωσαν τὴν πέτρα καὶ τὰ... εἶπαν»!! «Ἄλλοι τὰ εἶπαν εἰς τὸ εἰκόνισμα!» καὶ ἄλλοι δὲν ἐξωμολογήθησαν οὔτε εἰς τὸ εἰκόνισμα οὔτε εἰς τὴν πέτραν, οὔτε εἰς τὸν πνευματικόν των τὸν ὅποιον δὲν κρίνουν καλυτερόν των. Ἐν τούτοις ὅσοι ἀνοίξωσι τὸ στόμα εἶναι... ἄξιοι κοινωνίας τῶν ἀρχάντων μυστηρίων.

Εὐθ. Τριανταφύλλου

Αἱ διακοπαὶ τῶν Σχολείων.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸ διακόπτονται τὰ μαθήματά των τὰ σχολεῖα. Ἀλλ' αὕτη ἡ διακοπὴ εἶναι ἐφιάλτης διὰ τοὺς γονεῖς. Τὸ παιδί ἀπηλλαγμένον τῶν σχολικῶν φροντίδων ἐκτίθεται περισσότερον εἰς τοὺς Πειρασμούς καὶ τὰς πλεκτάνας τῆς ἁμαρτίας. Προσοχὴ λοιπὸν καὶ Προσευχή, Ἰδοὺ τὰ ὅπλα τῶν γονέων κατὰ τὴν κρίσιν αὐτὴν ἐποχὴν.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Καθήμεν ὄλων πρὸς τὸν ἱερόν Ἀγῶνα εἶναι ἡ προσέλευσις εἰς τὴν γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Κυριακῆς (27-6-54). Τὸ Α. Σ. ἐργαζόμενον μὲ ἡρωικὴν αὐτοθυσίαν δικαιεῖται νὰ ἀκούσῃ καὶ τὴν εὐμενὴ κρίσιν ἐκείνων, ποὺ ἐκρυσσωσέ, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐθυγραμμίσῃ τὴν τακτικὴν των πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως καὶ τὰς ἐπιμεληθεῖσας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του συνθήκας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡκτάκτου Γεν. Συνελεύσεως

Καλοῦμεν ὑμᾶς τὴν Κυριακὴν 27ην Ἰουνίου 1954 (ν.ῆ.), ὅπως προσέλθῃτε εἰς τὴν ἑκτακτον Γεν. Συνέλευσιν, γενησομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ «ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ» Πλατεία Κάνιγγος (ὁδὸς Τζῶρτζ 6) καὶ περὶ ὥραν 10 πρωϊνὴν. Ἐν περιπτώσει μὴ γενησομένης ἀπαρτίας ἢ Συνελεύσεως θὰ ἐπαναληφθῇ τὴν Κυριακὴν 4 Ἰουλίου 1954 ἐν τῇ ὡς ἄνω αἰθούσῃ καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν.

ΘΕΜΑΤΑ

- 1) Λογοδοσία Διοικητικοῦ Συμβουλίου.
- 2) Διάφορα θέματα καὶ λήψεις ἀποφάσεων. Ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν θεμάτων θέλει γίνῃ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 27 τοῦ Καταστατικοῦ.
- 3) Ἐκλογὴ ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνάδειξιν νέας Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς λόγῳ μὴ ἀναλήψεως καθηκόντων τῆς κατὰ τὰς προηγηθείσας ἀρχαιρεσίας ἐκλογείσης τοιαύτης, ὡς καὶ ἐκλογὴ νέων συμβούλων εἰς ἀντικατάστασιν παραιτηθέντων τοιούτων.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 7 Ἰουνίου 1954

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναχώρησις Κληρικοῦ μας δι' Ἀμερικὴν,

Προσκληθεῖς ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Μπερὸν κλιν καὶ Νέας Ὑρεσῆς κ. Ἀρσενίου, ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἐφραίμ Καραγιάννης. Ἡ πρόσκλησις αὕτη εἶναι μία ἐπιβράβευσις τοῦ ζήλου καὶ τοῦ Ἀγῶνος τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ συνεργασία θὰ ἀπεβῇ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λυπηραὶ ἐνδεΐξεις.

Καθὼς πληροφοροῦμεθα τόσον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ὅσον καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συμβαίνουν λυπηραὶ διαστάσεις μεταξὺ Πατριάρχων καὶ Ἀρχιερέων. Αὐταὶ αἱ διαστάσεις δημιουργοῦν πολλὰς καὶ δυσχερεῖς συνέπειας καὶ κλονίζουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ποῦ ὀφείλονται; Ἀσφαλῶς εἰς τὸ ὅτι ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Ἀγῶνα καὶ Ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰησοῦν ἔχει ἐπισκιασθῇ ὑπὸ τὴν Ἀγάπην πρὸς τὰ ἀξιώματα, τὴν ὁλὴν καὶ τοὺς κοσμικοὺς τίτλους. Εἶναι καὶ αὐταὶ λυπηραὶ ἐνδεΐξεις τῆς τραγικῆς καταστάσεως, ἥτις ὡς νέφος βαρὺ καὶ ἀπειλητικὴ θύελλα ἀπειλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.